

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 11. januarja 2024*

„Pritožba – Energija – Direktiva 2010/30/EU – Navajanje porabe energije in drugih virov izdelkov, povezanih z energijo, s pomočjo nalepk in standardiziranih podatkov o izdelku – Delegirana uredba Evropske komisije o dopolnitvi te direktive – Označevanje sesalnikov z energijskimi nalepkami – Razglasitev ničnosti – Odškodninska tožba – Nepogodbena odgovornost Evropske unije – Zahteva po dovolj resni kršitvi pravnega pravila, katerega namen je posameznikom dodeliti pravice – Očitna in resna prekoračitev meja diskrecijske pravice – Elementi, ki so upošteveni v primeru neobstoja diskrecijske pravice“

V zadevi C-122/22 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 18. februarja 2022,

Dyson Ltd s sedežem v Malmesburyju (Združeno kraljestvo),

Dyson Technology Ltd s sedežem v Malmesburyju,

Dyson Operations Pte Ltd s sedežem v Singapurju (Singapur),

Dyson Manufacturing Sdn Bhd s sedežem v Senaiu (Malezija),

Dyson Spain SLU s sedežem v Madridu (Španija),

Dyson Austria GmbH s sedežem na Dunaju (Avstrija),

Dyson sp. z o.o. s sedežem v Varšavi (Poljska),

Dyson Ireland Ltd s sedežem v Dublinu (Irska),

Dyson GmbH s sedežem v Kölnu (Nemčija),

Dyson SAS s sedežem v Parizu (Francija),

Dyson Srl s sedežem v Milanu (Italija),

Dyson Sweden AB s sedežem v Stockholmu (Švedska),

Dyson Denmark ApS s sedežem v Københavnu (Danska),

* Jezik postopka: angleščina.

Dyson Finland Oy s sedežem v Helsinkih (Finska),

Dyson BV s sedežem v Amsterdamu (Nizozemska),

ki jih zastopajo E. Batchelor, M. Healy in T. Selwyn Sharpe, avocats in solicitors,

pritožnice,

druga stranka v postopku je

Evropska komisija, ki jo zastopajo J.-F. Brakeland, B. De Meester in K. Talabér-Ritz, agenti,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi C. Lycourgos, predsednik senata, O. Spineanu-Matei (poročevalka), sodnica,
J.-C. Bonichot, S. Rodin, sodnika, in L. S. Rossi, sodnica,

generalna pravobranilka: T. Čapeta,

sodna tajnica: R. Stefanova-Kamisheva, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. aprila 2023,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 6. julija 2023

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Družba Dyson Ltd in štirinajst drugih pritožnic s pritožbo predlagajo razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 8. decembra 2021, Dyson in drugi/Komisija (T-127/19, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2021:870), s katero je to zavrnilo njihovo tožbo za povračilo škode, ki naj bi jim nastala, ker je Evropska komisija sprejela Delegirano uredbo (EU) št. 665/2013 z dne 3. maja 2013 o dopolnitvi Direktive 2010/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z označevanjem sesalnikov z energijskimi nalepkami (UL 2013, L 192, str. 1, v nadaljevanju: sporna uredba).

Pravni okvir

- 2 Direktiva 2010/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 2010 o navajanju porabe energije in drugih virov izdelkov, povezanih z energijo, s pomočjo nalepk in standardiziranih podatkov o izdelku (UL 2010, L 153, str. 1) je bila razveljavljena z Uredbo (EU) 2017/1369

Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2017 o vzpostavitvi okvira za označevanje z energijskimi nalepkami in razveljavitvi Direktive 2010/30/EU (UL 2017, L 198, str. 1). V uvodnih izjavah 5 in 8 te direktive je bilo navedeno:

„(5) Zagotavljanje točnih, ustreznih in primerljivih podatkov o specifični porabi energije izdelkov, povezanih z energijo, bi moralo vplivati na končne uporabnike, da se odločijo za izdelke, ki med uporabo porabijo ali posredno vodijo do manjše porabe energije in drugih bistvenih virov, kar spodbuja proizvajalce, da sprejmejo ukrepe za zmanjšanje porabe energije in drugih bistvenih virov izdelkov, ki jih izdelujejo. To bi moralo posredno spodbujati tudi učinkovito uporabo teh izdelkov, da bi prispevali k uresničevanju cilja [Evropske Unije] o 20 % povečanju energetske učinkovitosti. Samo delovanje tržnih sil brez teh podatkov ne bo spodbudilo smotrne porabe energije in drugih bistvenih virov za te izdelke.

[...]

(8) Podatki imajo ključno vlogo pri delovanju tržnih sil in je zato treba uvesti enotno nalepko za vse izdelke istega tipa, da bi se morebitnim kupcem zagotovili dodatni standardizirani podatki o stroških teh izdelkov, kar zadeva energijo in porabo drugih bistvenih virov, in da bi se sprejeli ukrepi, da bi se morebitnim končnim uporabnikom, ki ne vidijo razstavljenega izdelka in tako nimajo priložnosti, da bi videli nalepko, prav tako zagotovili ti podatki. Zaradi učinkovitosti in uporabnosti bi morala biti nalepka takšna, da jo končni uporabnik zlahka prepozna, preprosta in jedrnata. V ta namen bi bilo treba ohraniti obstoječo obliko nalepke kot osnovo za obveščanje končnih uporabnikov o energetski učinkovitosti izdelkov. Porabo energije in druge podatke v zvezi z izdelki bi bilo treba izmeriti v skladu s harmoniziranimi standardi in metodami.“

3 Člen 1(1) in (2) navedene direktive je določal:

„1. Ta direktiva določa okvir za uskladitev nacionalnih ukrepov v zvezi z informiranjem končnega uporabnika, zlasti z nalepkami in podatki o izdelku, porabo energije ter po potrebi drugih bistvenih virov med uporabo in dodatnih podatkov v zvezi z izdelki, povezani z energijo, s čimer se končnim uporabnikom omogoči, da izberejo učinkovitejše izdelke.

2. Ta direktiva velja za izdelke, povezane z energijo, ki med uporabo znatno neposredno ali posredno vplivajo na porabo energije, in kjer je to ustrezno, na druge bistvene vire.“

4 V skladu s členom 5(a) in (b) iste direktive države članice zagotovijo, da „dobavitelji, ki dajejo v promet ali dajejo v uporabo izdelke, ki jih zajema delegirani akt, zagotovijo nalepko in standardne podatke o izdelku v skladu s to direktivo in delegiranim aktom“ in da ti dobavitelji „izdelajo tehnično dokumentacijo, ki zadostuje za oceno točnosti podatkov, ki jih vsebujeta nalepka in standardni podatki o izdelku“.

5 Člen 10 Direktive 2010/30, naslovljen „Delegirani akti“, je določal:

„1. Komisija z delegiranimi akti v skladu s členi 11, 12 in 13 določi podrobnosti o nalepki in standardnih podatkih o izdelku za vsak izdelek v skladu s tem členom.

Kadar izdelek izpolnjuje merila, navedena v odstavku 2, se vključi v delegirani akt v skladu z odstavkom 4.

Na podlagi določb delegiranih aktov v zvezi s podatki na nalepki in standardnimi podatki o izdelku glede porabe energije in drugih bistvenih virov med uporabo se lahko končni uporabniki odločajo o nakupu na podlagi zadovoljivih podatkov, organi tržnega nadzora pa preverijo, ali so izdelki v skladu z zagotovljenimi podatki.

[...]

4. Delegirani akti podrobno določajo predvsem:

[...]

(b) merilne standarde in postopke, ki jih je treba uporabiti za pridobitev podatkov, navedenih v členu 1(1);

[...]

(i) raven točnosti podatkov na nalepki in standardnih podatkov o izdelku;

(j) datum za ocenitev in morebitno revizijo delegiranega akta z upoštevanjem hitrosti tehnološkega napredka.“

6 Člen 11 te direktive, naslovljen „Izvajanje pooblastila“, je v odstavku 1 določal:

„Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 10 se prenese na Komisijo za obdobje petih let z začetkom 19. junija 2010. Komisija pripravi poročilo o pooblastilu najpozneje šest mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljša za enako obdobje, razen če Evropski parlament ali Svet [Evropske unije] pooblastilo prekliche v skladu s členom 12.“

Dejansko stanje

7 Komisija je na podlagi pooblastila, ki ji je bilo podeljeno z Direktivo 2010/30, sprejela sporno uredbo o izvajanju te direktive glede označevanja sesalnikov z energijskimi nalepkami. Pri tem je uporabila metodo testiranja, ki omogoča merjenje, med drugim, energijske učinkovitosti in zmogljivosti pobiranja prahu sesalnikov, pri čemer je bil test opravljen s prazno posodo za prah na začetku preizkusov sesanja na različnih vrstah površin (v nadaljevanju: test s prazno posodo).

8 Prva pritožnica je proizvajalka posebej zasnovanih sesalnikov, imenovanih „ciklonski“ sesalniki, katerih energijska učinkovitost naj bi bila boljša od drugih tipov sesalnikov. Ta učinkovitost naj bi bila zaradi metode testiranja, ki jo je uporabila Komisija, podcenjena, ker naj ta metoda ne bi omogočala prikaza zmanjšanja učinkovitosti drugih vrst sesalnikov, medtem ko se njihove posode za prah napolnijo. Ta pritožnica je 7. oktobra 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo, s katero je predlagala razglasitev ničnosti te uredbe, pri čemer se je sklicevala zlasti na nepristojnost Komisije za določitev take metode testiranja. V zvezi s tem je trdila, da ta metoda ne prikaže učinkovitosti sesalnika „med [njegovo] uporabo“, kot je to zahteval člen 10(1) Direktive 2010/30. Ta tožba je bila zavržena s sodbo z dne 11. novembra 2015, Dyson/Komisija (T-544/13, EU:T:2015:836).

9 Po pritožbi prve pritožnice je bila ta sodba razveljavljena s sodbo z dne 11. maja 2017, Dyson/Komisija (C-44/16 P, v nadaljevanju: sodba, izdana v pritožbenem postopku, EU:C:2017:357), zadeva pa je bila vrnjena Splošnemu sodišču, da to odloči o nekaterih elementih

ničnostne tožbe, in sicer, prvič, o prvem delu prvega tožbenega razloga, ki se nanaša na nepristojnost Komisije za določitev metode testiranja, ki jo je uporabila, in drugič, o tretjem tožbenem razlogu, ki se nanaša na kršitev načela enakega obravnavanja.

- 10 Splošno sodišče je s sodbo z dne 8. novembra 2018, Dyson/Komisija (T-544/13 RENV, v nadaljevanju: ničnostna sodba, EU:T:2018:761), ki je postala pravnomočna, razsodilo, da Komisija ni upoštevala bistvenega elementa pooblastila, podeljenega z Direktivo 2010/30, in sicer da se morajo informacije, zagotovljene potrošnikom, nanašati na energijsko učinkovitost naprav „med uporabo“. Zato je sporno uredbo razglasilo za nično, ne da bi preučilo tretji tožbeni razlog.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 11 Prva pritožnica in druge pritožnice, ki so gospodarsko povezane, so 21. februarja 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile tožbo, s katero so zahtevale povračilo škode, ki naj bi jim nastala zaradi nezakonnosti sporne uredbe. V bistvu so trdile, da je Komisija storila več dovolj resnih kršitev pravnega pravila, katerega namen je posameznikom podeliti pravice, zaradi katerih lahko nastane nepogodbena odgovornost Unije, in sicer kršitve člena 10(1) Direktive 2010/30, načela enakega obravnavanja, načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja ter, nazadnje, pravice do opravljanja poklicne dejavnosti.
- 12 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbo pritožnic in jim naložilo plačilo stroškov, ker je menilo, da nobena od zatrjevanih nezakonnosti, če se štejejo za dokazane, ne pomeni dovolj resne kršitve zadevnega pravnega pravila.
- 13 Prvič, kar zadeva kršitev pooblastila, ki je Komisiji podeljeno s členom 10(1) Direktive 2010/30, je Splošno sodišče namreč najprej ugotovilo, da Komisija ni imela nobene diskrecijske pravice, vendar je poudarilo, da ta ugotovitev ne zadostuje za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve te določbe, saj je menilo, da je treba poleg tega upoštevati kompleksnost položajev, ki jih je treba urediti, težave pri uporabi ali razlagi besedil, stopnjo jasnosti in natančnosti kršenega pravila ter namernost ali neopravičljivost storjene napake (izpodbijana sodba, točke od 36 do 38). Splošno sodišče je ob preučitvi okoliščin, v katerih je bila nezakonnost storjena, s teh različnih vidikov zaporedoma ugotovilo, da so obstajale težave pri razlagi in uporabi glede na stopnjo jasnosti in natančnosti člena 10(1) Direktive 2010/30 in, splošneje, te direktive kot celote (izpodbijana sodba, točki 45 in 97) ter da je mogoče z več dejavniki dokazati opravičljivost zmote in tehnično zapletenost težav, ki jih je treba urediti (izpodbijana sodba, točka 97). Na podlagi teh elementov je menilo, da je lahko običajno skrbna in vestna uprava ocenila, da se izpostavlja tveganju z uporabo preizkusne metode, ki temelji na uporabi polne posode, v skladu s katero se test nadaljuje, dokler se posoda ne napolni do določene ravni, ne pa preizkusne metode s prazno posodo, in da zato Komisija ni očitno in resno prekoračila meja svoje diskrecijske pravice (izpodbijana sodba, točka 97).
- 14 Drugič, kar zadeva kršitev načela enakega obravnavanja v zvezi z vrsto sesalnikov, ki jih proizvajajo različni zadevni gospodarski subjekti, je Splošno sodišče menilo, da obstoj legitimnih dvomov o znanstveni veljavnosti in točnosti rezultatov, do katerih bi lahko privedla metoda testiranja iz oddelka 5.9 harmoniziranega standarda EN 60312-1:2013, ki ga je sprejel Evropski odbor za elektrotehnično standardizacijo (Cenelec) (v nadaljevanju: standard Cenelec), zadostuje za ugotovitev, da Komisija ne glede na kakršno koli objektivno razliko med „ciklonskimi“ sesalniki

in drugimi vrstami sesalnikov z uporabo metode testiranja s prazno posodo ni očitno in resno kršila meja svoje diskrecijske pravice niti ni storila dovolj resne kršitve načela enakega obravnavanja.

- 15 Tretjič, kar zadeva kršitev načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja, je Splošno sodišče ugotovilo, da Komisija tega načela ni kršila, saj ni bilo dokazano, da ni izpolnila obveznosti nepristranskosti ali da je zlorabila postopek niti, nazadnje, da je kršila načelo dobrega upravljanja (izpodbijana sodba, točka 117), ter da vsekakor ni očitno in resno prekoračila meja svoje diskrecijske pravice niti ni dovolj resno kršila načela dobrega upravljanja iz podobnih razlogov, kot so tisti, ki so se upoštevali v zvezi s prvima zatrjevanima nezakolitostma (izpodbijana sodba, točka 118).
- 16 Nazadnje, četrtič, kar zadeva kršitev pravice do opravljanja poklicne dejavnosti, je Splošno sodišče menilo, da ni bila dokazana nobena kršitev svobode gospodarske pobude ali lastninske pravice (izpodbijana sodba, točka 130) in da je bilo poleg tega treba, ker je bila argumentacija pritožnic v zvezi z veljavnostjo izbire, da se ne uporabi metoda testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec, v bistvu enaka tisti v zvezi z drugimi tremi zatrjevanimi nezakolitostmi, to zavrniti iz istih razlogov (izpodbijana sodba, točka 131).

Postopek pred Sodiščem in predlogi strank v pritožbenem postopku

- 17 Pritožnice Sodišču predlagajo, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi;
 - ugotovi, da je Komisija storila dovolj resno kršitev prava Unije;
 - zadevo v preostalem vrne v razsojanje Splošnemu sodišču;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov postopka pred Sodiščem in Splošnim sodiščem.
- 18 Komisija Sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrne in
 - pritožnicam naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- 19 Pritožnice v utemeljitev pritožbe navajajo sedem pritožbenih razlogov.
- 20 Prvi štirje pritožbeni razlogi se nanašajo na presojo Splošnega sodišča, da kršitev člena 10(1) Direktive 2010/30 ne pomeni dovolj resne kršitve pravila prava Unije, katerega namen je podeliti pravice posameznikom. Peti, šesti in sedmi pritožbeni razlog se nanašajo na presojo Splošnega sodišča, da zatrjevane kršitve načela enakega obravnavanja, načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja ter, nazadnje, svobode gospodarske pobude niso bile dovolj resne.

Prvi pritožbeni razlog: pomanjkljiva obrazložitev, kršitev pravnomočnosti in metodološka napaka pri preučitvi pojma „dovolj resna kršitev“ v okviru presoje zatrjevanе kršitve člena 10(1) Direktive 2010/30

- 21 Prvi pritožbeni razlog je v bistvu sestavljen iz dveh delov, od katerih se prvi nanaša na neobstoj odgovora na tožbeni razlog pritožnic in kršitev pravnomočnosti ničnostne sodbe, drugi pa na kršitev pojma „dovolj resna kršitev“ in pomanjkljivo obrazložitev.

Prvi del

– *Trditve strank*

- 22 Pritožnice s prvim delom prvega pritožbenega razloga, ki je usmerjen zoper točko 52 izpodbijane sodbe, po eni strani trdijo, da Splošno sodišče ni odločilo o tožbenem razlogu, navedenem v utemeljitev njihove odškodninske tožbe, ki se je nanašal na to, da Komisija ni mogla uporabiti metode testiranja s prazno posodo, ne da bi kršila bistveni element pooblastitvenega akta, ki ga vsebuje Direktiva 2010/30, in da ta kršitev zadostuje za ugotovitev dovolj resne kršitve pravila prava Unije, katerega namen je posameznikom podeliti pravice, zaradi katere lahko nastopi njena odgovornost.
- 23 Splošno sodišče naj bi namreč menilo, da je treba za odločitev o tem tožbenem razlogu ob upoštevanju točke 68 sodbe, izdane v pritožbenem postopku, ugotoviti, ali je Komisija lahko zavrnila metodo testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec zaradi dvomov o znanstveni veljavnosti rezultatov, pridobljenih s to metodo, in točnosti informacij, ki so bile potrošnikom posredovane na podlagi teh rezultatov, ne da bi očitno in resno kršila meje diskrecijske pravice, ki jo je imela v zvezi s tem. Po mnenju pritožnic pa se je navedeni tožbeni razlog nanašal le na to, da Komisija ni mogla uporabiti metode testiranja s prazno posodo.
- 24 Po drugi strani naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo pravnomočnosti ničnostne sodbe. Splošno sodišče je namreč v tej sodbi, v kateri naj bi se ravno izpeljale posledice iz točke 68 sodbe, izdane v pritožbenem postopku, presodilo, da izbira testa s prazno posodo sama po sebi pomeni kršitev bistvenega elementa Direktive 2010/30 in da se mu zato ni bilo treba izreči o obstoju znanstveno veljavnih metod testiranja s polno posodo.
- 25 Komisija prereka utemeljenost teh dveh očitkov.

– *Presoja Sodišča*

- 26 Splošno sodišče je v točkah od 36 do 38 izpodbijane sodbe ugotovilo, da „Komisija nima nobenega polja proste presoje, na podlagi katerega bi lahko prekoračila pooblastilo, ki ji je bilo podeljeno s pooblastitvenim aktom, pri čemer mora delegirana pristojnost[, ki jo ima,] vsekakor spoštovati bistvene elemente pooblastitvenega akta“, da pa „neobstoj polja proste presoje ne zadostuje za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve prava Unije“, temveč je bilo treba ugotoviti, ali je Komisija „dovolj resno kršila obveznost spoštovanja bistvenega elementa pooblastitvenega akta, ki ga pomeni zahteva iz člena 10(1) Direktive 2010/30[, in je bilo zato treba] upoštevati kompleksnost položajev, ki jih je treba urediti, težave pri uporabi ali razlagi besedil, stopnjo jasnosti in natančnosti kršenega pravila ter namernost ali neopravičljivost storjene napake“.

- 27 V tem okviru je Splošno sodišče v točki 52 izpodbijane sodbe navedlo, da „lahko le očitna in resna kršitev meja diskrecijske pravice, ki jo ima Komisija v zvezi s tem, povzroči odgovornost Unije“, v kateri se izraz „v zvezi s tem“ nanaša na dejstvo, da se je Komisija odločila, da „ne uporabi metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec zaradi dvomov o znanstveni veljavnosti pridobljenih rezultatov in točnosti informacij, ki so bile posredovane potrošnikom“.
- 28 Točka 52 izpodbijane sodbe torej spada v okvir preizkusa, ki ga je Splošno sodišče opravilo v točki 38 in naslednjih te sodbe, da bi ugotovilo, ali je Komisija storila dovolj resno kršitev obveznosti spoštovanja bistvenega elementa pooblastitvenega akta, v skladu s katerim se morajo informacije, zagotovljene potrošnikom, nanašati na energijsko učinkovitost naprav „med uporabo“, in natančneje, v okvir njegove presoje v točki 46 in naslednjih navedene sodbe glede kompleksnosti položaja, ki ga je treba urediti, in namernosti ali neopravičljivosti napake, ki jo je storila Komisija. Zato te točke 52 ni mogoče razlagati tako, da priznava obstoj polja proste presoje, ki ga je Splošno sodišče v točki 36 izpodbijane sodbe izrecno izključilo, ampak pomeni izhodišče za preučitev presoj Komisije, na podlagi katerih je ta sprejela metodo testiranja s prazno posodo, ne pa metode testiranja s polno posodo, in tako storila nezakonitost, ugotovljeno v ničnostni sodbi.
- 29 V zvezi s tem je Splošno sodišče menilo, da je to nezakonitost mogoče opredeliti kot dovolj resno kršitev le, če se v okviru preučitve vseh okoliščin položaja ugotovi, da je Komisija storila očitno napako pri presoji glede na diskrecijsko pravico, ki jo ima običajno v položaju, v katerem mora opraviti tehnične analize in sprejeti odločitve.
- 30 Po tej preučitvi je v točki 97 te sodbe menilo, da zlasti ob upoštevanju tehnične kompleksnosti težav, ki jih je treba urediti, „Komisija ni očitno in resno prekoračila meja svoje diskrecijske pravice“, v točki 99 navedene sodbe pa, da pogoj za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije, ki se nanaša na to, da mora biti kršitev pravnega pravila dovolj resna, ni bil izpolnjen.
- 31 Iz zgornjih preudarkov izhaja, prvič, da je Splošno sodišče odgovorilo na tožbeni razlog, v skladu s katerim to, da je Komisija kršila bistveni element pooblastitvenega akta, ki ga pomeni prepoved uporabe metode testiranja s prazno posodo, zadostuje za to, da ta kršitev pomeni „dovolj resno kršitev“, tako da je v zvezi z njim navedlo nasprotno presojo in tako, da je navedlo razloge za to presojo. Zato Splošno sodišče v zvezi s tem ni kršilo obveznosti obrazložitve.
- 32 Na drugi strani je Splošno sodišče, ne da bi kršilo pravnomočnost ničnostne sodbe, preučilo dejanske okoliščine napake, ki jo je Komisija storila s tem, da je kršila bistveni element pooblastitvenega akta, ki ga je pomenilo merilo, ki se nanaša na „podatk[e] o izdelku glede porabe [...] med uporabo“ iz člena 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30, da bi ugotovilo, ali ta napaka pomeni dovolj resno kršitev pravnega pravila, katerega namen je podeliti pravice posameznikom.
- 33 Splošno sodišče je namreč kot premiso svojega razlogovanja sprejelo ugotovitev, ki izhaja iz navedene sodbe, da Komisija ni imela nobenega polja proste presoje, na podlagi katerega bi lahko prekoračila pooblastilo, ki ji je bilo podeljeno, pri čemer pa je v preostalem pojem „dovolj resna kršitev“ presojalo drugače kot v okviru ničnostne tožbe, ki jo je obravnavalo predhodno.
- 34 Prvi del prvega pritožbenega razloga je torej treba zavrnil kot neutemeljen.

Drugi del

– Trditve strank

- 35 Pritožnice trdijo, najprej, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 82 izpodbijane sodbe menilo, da je treba ugotoviti, ali je Komisija očitno in resno kršila meje svoje diskrecijske pravice, ker je raje uporabila metodo preizkušanja, ki temelji na uporabi prazne posode, in ne polne posode, napačno uporabilo pravo. Iz tega preudarka naj bi izhajalo, da je Splošno sodišče za presojo opravičljivosti napake, ki jo je storila Komisija, ocenilo, da je bila Komisija soočena z alternativo, ki obsega izbiro med metodo testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec ali metodo testiranja s prazno posodo. Pritožnice pa poudarjajo, da taka izbira ni obstajala, ker Komisija zadnjenavedene metode ni mogla uporabiti. Komisija bi namreč lahko uporabila katero koli drugo metodo testiranja s polno posodo ali na lastno pobudo predlagala spremembo Direktive 2010/30, s katero bi se črtalo merilo, v skladu s katerim morajo podatki odražati porabo proizvoda „med [njegovo] uporabo“.
- 36 Dalje, izpodbijana sodba naj ne bi bila obrazložena, ker naj bi Splošno sodišče menilo, da je vprašanje znanstvene veljavnosti metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec odločilno, ne da bi podalo dodatna pojasnila in čeprav naj Komisija ne bi dokazala, da je dvomila o tej veljavnosti v času obravnavanega dejanskega stanja.
- 37 Nazadnje, pritožnice se sklicujejo na izkrivljanje dokazov in kršitev pravil o dokaznem bremenu, pri čemer napotujejo na preudarke, ki so v zvezi s tem navedeni v okviru četrtega pritožbenega razloga.
- 38 Komisija preroka utemeljenost teh očitkov.

– Presoja Sodišča

- 39 Splošno sodišče je v točki 46 in naslednjih izpodbijane sodbe v okviru presoje vprašanja, ali je kršitev prava Unije, s katero je bila utemeljena razglasitev ničnosti sporne uredbe, mogoče opredeliti kot dovolj resno glede na kompleksnost položaja, ki ga je treba urediti, in namernost ali neopravičljivost storjene napake, preučilo okvir, v katerem je Komisija storila napako, ker je izbrala metodo testiranja s prazno posodo namesto s polno posodo, ob upoštevanju konkretnih okoliščin pri pripravi in sprejetju sporne uredbe, zlasti v zvezi z delom, opravljenim za določitev metode testiranja, torej ob tem, da je upoštevalo elemente, ki jih je po mnenju Splošnega sodišča Komisija dejansko upoštevala. Splošno sodišče zato v točki 82 te sodbe ni poskušalo sestaviti izčrpne preglednice možnosti, ki jih je imela na voljo Komisija, ampak se je omejilo na presojo, ali je Komisija v konkretnem okviru sprejetja sporne uredbe dovolj resno kršila zadevno pravno pravilo.
- 40 Prvi očitek, s katerim se Splošnemu sodišču očita, da je menilo, da je bila Komisija postavljena pred binarno izbiro, torej temelji na napačni razlagi izpodbijane sodbe.
- 41 V zvezi z drugim očitkom je Splošno sodišče v točki 82 izpodbijane sodbe menilo, da „vprašanje, ali je metoda testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec znanstveno in tehnično utemeljena, v obravnavanem primeru ni upošteveno“. Zato je neutemeljeno, da mu pritožnice očitajo, da ni zadostno obrazložilo trditve, da je bilo vprašanje znanstvene veljavnosti te metode testiranja odločilno.

- 42 Nazadnje je treba ugotoviti, da očitki pritožnic, ki se nanašajo na izkrivljanje dokazov in kršitev pravil o dokaznem bremenu, v okviru tega pritožbenega razloga ne vsebujejo pojasnil, potrebnih za presojo njihove utemeljenosti.
- 43 Iz prej navedenega izhaja, da je treba drugi del prvega pritožbenega razloga in zato ta pritožbeni razlog v celoti zavrnil.

Drugi tožbeni razlog: kršitev pojma „dovolj resna kršitev“ v okviru presoje zatrjevane kršitve člena 10(1) Direktive 2010/30

Trditve strank

- 44 Pritožnice z drugim pritožbenim razlogom trdijo, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker ni presodilo, da je dejstvo, da kršeno pravilo Komisiji ne daje nobene diskrecijske pravice, bistveno in odločilno za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve. Ta pritožbeni razlog opirajo na pet elementov konteksta, za katere menijo, da so edini odločilni, in sicer, prvič, na to, da je bilo merilo, v skladu s katerim se morajo podatki nanašati na porabo izdelka med njegovo uporabo, bistveni element Direktive 2010/30 in je bilo navedeno za omejitev diskrecijske pravice Komisije, drugič, na pomen cilja varstva okolja, ki mu sledi ta direktiva, tretjič, na bistvenost navedenega merila za doseg tega cilja, četrtič, na dejstvo, da naj bi Komisija vedela, da je uporabljena metoda testiranja zavajajoča, in petič, na to, da proizvajalci ne morejo dopolniti podatkov, predloženih z energijskimi nalepkami, z drugimi podatki.
- 45 V vsakem primeru, tudi če bi bilo mogoče upoštevati tudi druge elemente, kot so težave pri razlagi ali kompleksnost ureditve, bi jih moralo Splošno sodišče tehtati z nespoštovanjem merila, ki ne dopušča nobenega polja proste presoje in ki ga ni mogoče nadomestiti z drugimi preudarki.
- 46 Komisija izpodbija utemeljenost tega pritožbenega razloga.

Presoja Sodišča

- 47 Opozoriti je treba, da je med pogoji za nastanek nepogodbene odgovornosti Unije na podlagi člena 340, drugi odstavek, PDEU zahteva po obstoju dovolj resne kršitve pravnega pravila, katerega namen je posameznikom podeliti pravice (sodba z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 48 Taka kršitev je podana, kadar zadevna institucija očitno in resno krši meje svoje diskrecijske pravice (sodba z dne 30. maja 2017, Safa Nicu Sepahan/Svet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 49 Opredelitev take kršitve tako zahteva ugotovitev nepravilnosti, ki je običajno skrbna in vestna uprava v podobnih okoliščinah ne bi storila (sodba z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, točka 43).
- 50 Za ugotovitev, ali je treba kršitev pravila prava Unije šteti za dovolj resno, se je treba sklicevati na področje, pogoje in okvir, na oziroma v katerih deluje institucija (glej v tem smislu sodbo z dne 4. aprila 2017, Varuh človekovih pravic/Staelen, C-337/15 P, EU:C:2017:256, točka 40 in navedena sodna praksa).

- 51 Elementi, ki jih je treba v zvezi s tem upoštevati, so zlasti stopnja jasnosti in natančnosti kršenega pravila ter obseg polja proste presoje, ki ga to pravilo pušča organu Unije (sodba z dne 30. maja 2017, *Safa Nicu Sepahan/Svet*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, točka 30 in navedena sodna praksa), zapletenost položaja, ki ga je treba urediti, težave pri uporabi ali razlagi besedil (sodba z dne 19. aprila 2007, *Holcim (Deutschland)/Komisija*, C-282/05 P, EU:C:2007:226, točka 50 in navedena sodna praksa) ter opravičljivost ali neopravičljivost morebitne napačne uporabe prava (sodba z dne 4. decembra 2003, *Evans*, C-63/01, EU:C:2003:650, točka 86 in navedena sodna praksa).
- 52 Iz sodne prakse Sodišča, navedene v točkah od 48 do 51 te sodbe, izhaja, kot je generalna pravobranilka navedla v točki 91 sklepnih predlogov, da je obseg polja proste presoje, ki ga kršeno pravno pravilo dopušča organu Unije, le eden od elementov, ki jih je treba upoštevati pri ugotavljanju, ali je ta organ storil dovolj resno kršitev tega pravila. Čeprav gre za upošteven element, ki ga je treba preučiti v vseh primerih, neobstoj polja proste presoje, ki ga dopušča kršena določba, nima nujno za korelat, da je njena kršitev dovolj resna.
- 53 Glede na okoliščine vsakega primera je namreč mogoče upoštevati druge elemente glede na okvir, v katerem je bila storjena ugotovljena kršitev. Tako je mogoče, da kršitev pravnega pravila, ki zadevnemu organu ne dopušča nobenega polja proste presoje, glede na okoliščine ni očitna in torej dovolj resna, zlasti če izhaja iz opravičljive napačne uporabe prava glede na težave pri razlagi besedila, ki vsebuje to pravilo.
- 54 Zato, čeprav lahko v nekaterih položajih zgolj kršitev prava Unije pripelje do ugotovitve obstoja dovolj resne kršitve, kadar je kršeno pravilo organu Unije, ki je to kršitev storil, dopuščalo le omejeno polje proste presoje ali ta organ tega polja proste presoje celo ni imel, pa lahko taka ugotovitev izhaja le iz vseh okoliščin v zvezi s to kršitvijo, kadar iz preučitve teh okoliščin ni razviden noben drug upošteven element, na podlagi katerega bi bilo mogoče zavrniti očitnost in resnost prekoračitve te meje diskrecijske pravice.
- 55 Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi, kot je bilo navedeno v točki 22 te sodbe, najprej ugotovilo, ali je imela Komisija polje proste presoje glede spoštovanja merila, v skladu s katerim se morajo informacije nanašati na porabo proizvoda med njegovo uporabo, in v točki 36 te sodbe ugotovilo, da ni bilo tako. Nato je v točkah 37 in 38 te sodbe v bistvu menilo, da ta ugotovitev sama po sebi ne zadostuje za ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve kršene določbe, in opredelilo več elementov, za katere je menilo, da so upoštevni za odločitev o obstoju take kršitve, in sicer kompleksnost položajev, ki jih je treba urediti, težave pri uporabi ali razlagi besedil, stopnja jasnosti in natančnosti kršenega pravila ter namernost ali neopravičljivost storjene napake. Nato je upoštevalo okoliščine obravnavanega primera, preden je v točki 97 te sodbe ugotovilo, da Komisija ni očitno in resno prekoračila meja svoje diskrecijske pravice.
- 56 Iz preudarkov, navedenih v točkah od 53 do 55 te sodbe, izhaja, da Splošno sodišče s tem ni napačno uporabilo prava.
- 57 Poleg tega iz točke 54 te sodbe izhaja, da določitev elementov, ki so upoštevni za presojo obstoja dovolj resne kršitve, spada v presojo, ki jo je – razen v primeru napačne uporabe prava – v okviru pritožbe mogoče izpodbijati le zaradi izkrivljanja. Pritožnice pa v okviru tega pritožbenega razloga le implicitno nasprotujejo elementom, ki jih je upoštevalo Splošno sodišče, z drugimi elementi, ki so bili po njihovem mnenju odločilni.
- 58 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti.

Tretji pritožbeni razlog: kršitev pojma „dovolj resna kršitev“ in kršitev pravnomočnosti glede na neobstoj pravne kompleksnosti

Trditve strank

- 59 Tretji pritožbeni razlog se nanaša na točke 42, 43 in 45 izpodbijane sodbe. Njegov prvi del se v bistvu nanaša na kršitev pojma „dovolj resna kršitev“ pravila prava Unije zaradi upoštevanja elementov, ki so nastopili po sprejetju sporne uredbe, drugi del pa na kršitev pravnomočnosti ničnostne sodbe.
- 60 Na prvem mestu, pritožnice trdijo, da se Splošno sodišče ne bi smelo sklicevati na potek postopka za razglasitev ničnosti sporne uredbe, da bi presodilo obstoj težav pri uporabi ali razlagi besedil, ki so določala okvir sprejetja te uredbe. Dodatno izpodbijajo način, kako je to presojo opravilo.
- 61 Po njihovem mnenju je Splošno sodišče po eni strani napačno uporabilo pravo s tem, da je upoštevalo druge okoliščine, kot so tiste, v katerih je Komisija ravnala ob sprejetju sporne uredbe, saj iz poznejših okoliščin ni mogoče izpeljati nobene posledice. Po drugi strani naj z dejstvom, da je Sodišče s sodbo, izdano v pritožbenem postopku, vrnilo obravnavo ničnostne tožbe Splošnemu sodišču, ne bi bila izpostavljena nobena pravna kompleksnost, ker je zadenjenavedeno sodišče z ničnostno sodbo zgolj razsodilo, da je izbira metode testiranja s prazno posodo v nasprotju z pooblastitvenim aktom in da domnevna nemožnost uporabe metode testiranja s polno posodo v zvezi s tem ni imela vpliva.
- 62 Na drugem mestu, v točki 68 sodbe, izdane v pritožbenem postopku, naj ne bi bilo navedeno, da je bilo treba za odločitev o ničnostni tožbi v delu, v katerem je ta tožba temeljila na kršitvi člena 10(1) Direktive 2010/30, tehtati med obveznostjo sprejetja metode testiranja, ki odraža dejanske pogoje uporabe, in obveznostjo natančnosti rezultatov testa. Nasprotno, iz ničnostne sodbe naj bi izhajalo, da sta bili ti obveznosti kumulativni. Presoja Splošnega sodišča, da so obstajale težave pri razlagi, povezane s kompleksnostjo in nenatančnostjo upoštevanih določb te direktive, naj bi torej temeljila na kršitvi pravnomočnosti ničnostne sodbe in na napačni razlagi sodbe, izdane v pritožbenem postopku.
- 63 Komisija izpodbija utemeljenost dveh delov tega pritožbenega razloga.

Presoja Sodišča

- 64 Glede prvega dela tretjega pritožbenega razloga je treba opozoriti, da stopnje resnosti kršitve pravila prava Unije, ki jo je storila zadevna institucija, ker je neločljivo povezana s to kršitvijo, ni mogoče presojati glede na drug trenutek, kot je trenutek storitve navedene kršitve. Iz tega sledi, da je treba obstoj „dovolj resne kršitve“ nujno presojati glede na okoliščine, v katerih je institucija ravnala v tem točno določenem trenutku (sodba z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, točki 45 in 46).
- 65 Čeprav je treba neobstoj ali obstoj težav pri uporabi in razlagi besedil, ki urejajo sprejetje akta, ki pomeni kršitev pravila prava Unije, presojati glede na besedilo zadevnega pravila in glede na čas, ko je bil sporni akt sprejet, pa nič ne preprečuje, da se presoja s sklicevanjem na upoštevne elemente sodne prakse, zaradi navedb, ki jih vsebujejo (glej po analogiji sodbo z dne 5. marca 1996, Brasserie du pêcheur in Factortame, C-46/93 in C-48/93, EU:C:1996:79, točka 59). Po potrebi gre lahko za navedbe v odločbah, sprejetih po sprejetju zadevnega akta, ker te lahko

izkažejo neobstoj težav pri razlagi besedila, ki se pri tem aktu ni upošteval, kot je odločba, s katero se ugotovi, da je to besedilo *acte clair*, ali nasprotno, obstoj takih težav, kot je odločba, s katero se pojasni obseg navedenega besedila, ali razhajajoče se odločitve glede razlage, ki jo je treba dati temu besedilu.

- 66 V obravnavani zadevi so taki elementi sodne prakse obstajali, saj je bil člen 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30 odločilna določba v okviru postopka za razglasitev ničnosti sporne uredbe.
- 67 Zato je lahko Splošno sodišče, ne da bi napačno uporabilo pravo, menilo, da je primerno, da se v točkah od 40 do 45 izpodbijane sodbe v bistvu sklicuje na odločbe, ki sta jih Sodišče v pritožbi in Splošno sodišče v okviru vrnitve zaporedoma izdala v okviru postopka za razglasitev ničnosti, torej vključno z obrazložitvijo sodbe, izdane v pritožbenem postopku, ki se nanaša na vrnitev zadeve v razsojanje Splošnemu sodišču, da bi to odločilo o vprašanju, ali so se v zvezi s spoštovanjem člena 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30 pojavila kompleksna vprašanja in težave pri uporabi ali razlagi, zlasti glede na stopnjo jasnosti in natančnosti te določbe glede obsega izraza „med uporabo“.
- 68 Prvi del tretjega pritožbenega razloga je torej treba zavrnil kot neutemeljen.
- 69 V zvezi z drugim delom tega pritožbenega razloga je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točkah od 41 do 44 izpodbijane sodbe preučilo obrazložitev ničnostne sodbe ob upoštevanju sodbe, izdane v pritožbenem postopku. V zvezi s tem je v točki 42 izpodbijane sodbe poudarilo, da iz sodbe, izdane v pritožbenem postopku, izhaja, da je treba tehtati na eni strani obveznost, da se uporabi metoda izračuna, ki omogoča merjenje energetske učinkovitosti sesalnikov v razmerah, ki so čim bližje dejanskim pogojem uporabe, in ki zahteva, da se posoda sesalnika napolni do določene ravni, in na drugi strani zahtevi, povezani z znanstveno veljavnostjo pridobljenih rezultatov in točnostjo informacij, ki so bile posredovane potrošnikom, zaradi česar je bilo treba zadevo vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da bi to odločilo o obstoju kršitve zadevne določbe. Nato je v točkah 43 in 44 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je Splošno sodišče v ničnostni sodbi obrazložitev sodbe, izdane v pritožbenem postopku, razlagalo tako, da ta obveznost in ti zahtevi pomenita dva kumulativna pogoja, tako da nespoštovanje prvega zadostuje za ugotovitev obstoja kršitve te določbe in torej za razglasitev ničnosti sporne uredbe.
- 70 Splošno sodišče je na podlagi tega v točki 45 izpodbijane sodbe ugotovilo, da ti elementi obrazložitve izkazujejo, da uporaba člena 10(1) Direktive 2010/30 za poseben primer sesalnikov lahko povzroči nekatere razlike pri presoji, ki kažejo na težave pri razlagi glede na stopnjo jasnosti in natančnosti te določbe in, splošneje, Direktive 2010/30 kot celote.
- 71 Splošno sodišče s tem ni kršilo pravnomočnosti ničnostne sodbe. Svoje presoje namreč ni oprlo samo na to sodbo, ampak na primerjavo razlogovanja iz te sodbe in razlogovanja iz sodbe, izdane v pritožbenem postopku. Trditev pritožnic, da je v nasprotju s tem, kar je ocenilo Splošno sodišče, iz sodbe o razglasitvi ničnosti sporne uredbe razvidno, da pravni okvir nikakor ni kompleksen, je treba iz istega razloga zavrnil, saj se grajana presoja ne nanaša na preučitev te sodbe kot take, ampak na njeno primerjavo s sodbo, izdano v pritožbenem postopku. Poleg tega je treba poudariti, da so preverjanja, ki jih je Splošno sodišče opravilo po eni strani v ničnostni sodbi v okviru ničnostne tožbe in po drugi strani v izpodbijani sodbi v okviru odškodninske tožbe, različne narave. V ničnostni sodbi je namreč moralo odločiti le o obstoju kršitve pravila prava Unije, ne pa o obstoju „dovolj resne kršitve“.

72 Zato je treba tudi drugi del tretjega pritožbenega razloga in s tem tretji tožbeni razlog v celoti zavrnuti.

Četrty pritožbeni razlog: kršitev pojma „dovolj resna kršitev“ z več vidikov v zvezi z merilom presoje glede kompleksnosti položajev, ki jih je treba urediti

73 Četrty pritožbeni razlog, ki ima v bistvu osem delov, se nanaša na kršitev, z več vidikov, pojma „dovolj resna kršitev“ pravila prava Unije, ki se nanaša na merilo presoje v zvezi z kompleksnostjo položajev, ki jih je treba urediti.

Prvi del četrtega pritožbenega razloga

– Trditve strank

74 Pritožnice menijo, da je Splošno sodišče s tem, da je v točki 52 izpodbijane sodbe menilo, da je vprašanje znanstvene veljavnosti metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec upošteveno za presojo kompleksnosti regulativnega okvira, napačno uporabilo pravo. Ker je bilo namreč dokazano, da Komisija ni upoštevala bistvenega elementa Direktive 2010/30, naj bi bilo pravno nepomembno, da se poleg tega preuči, ali je Komisija upravičeno dvomila o tej metodi. Razlogovanje Splošnega sodišča naj bi bilo v zvezi s tem napačno tudi v delu, v katerem je to menilo, da je bila Komisija soočena z možnostjo izbire med nepravilno metodo testiranja, ker bi bila ta izvedena s prazno posodo, in metodo testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec.

75 Komisija utemeljenost tega dela prereka.

– Presoja Sodišča

76 Poudariti je treba, da je v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 51 te sodbe, kompleksnost položaja, ki ga je treba urediti, upošteven element za ugotovitev, ali je mogoče kršitev pravila prava Unije opredeliti kot dovolj resno.

77 Poleg tega je treba poudariti, prvič, da je Splošno sodišče v točki 52 izpodbijane sodbe izrecno navedlo, da je treba, da bi lahko odločilo o trditvah pritožnic, ugotoviti, ali je Komisija lahko zavrnila uporabo metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec zaradi dvomov o znanstveni veljavnosti pridobljenih rezultatov in točnosti informacij, ki so bile posredovane potrošnikom. Iz točk 46, 47, 49 in 50 te sodbe je namreč razvidno, da so pritožnice trdile, da uporaba metode testiranja s polno posodo ni posebej kompleksna in da je metoda testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec znanstveno veljavna, zlasti glede zahtev po natančnosti, zanesljivosti in ponovljivosti meritev.

78 Po drugi strani je iz sodbe, izdane v pritožbenem postopku, zlasti iz njenih točk od 19 do 42, 68, 70 in 83, razvidno, da je vprašanje ponovljivosti meritev, izvedenih z metodo testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec, povezano z znanstveno veljavnostjo pridobljenih rezultatov in točnostjo informacij, posredovanih potrošnikom, pomemben element v postopku v zvezi z ničnostno tožbo, in to tako pred pojasnitvijo obsega pojma „med uporabo“ iz člena 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30 s to sodbo kot po tej pojasnitvi. O tem vprašanju se je namreč razpravljalo pred Splošnim sodiščem v okviru prve faze postopka s to tožbo, iz točk 68 in 70 navedene sodbe pa je izhajalo, da je ohranilo upoštevnost.

- 79 Zato Splošno sodišče ni storilo napake, ko se je odločilo preučiti kompleksnost položaja, ki ga je treba urediti, in je v tem okviru navedeno vprašanje upoštevalo.
- 80 Poleg tega iz odgovora na prvi pritožbeni razlog izhaja, da očitke pritožnic, ki se nanaša na to, da naj bi Splošno sodišče napačno menilo, da je bila Komisija postavljena pred alternativo, temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe.
- 81 Zato je treba prvi del četrtega pritožbenega razloga zavrnil kot neutemeljen.

Drugi in četrti del četrtega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 82 Pritožnice se z drugim delom četrtega pritožbenega razloga sklicujejo na izkrivljanje dokazov in kršitev pravil o dokaznem bremenu ter pomanjkljivo obrazložitev. Trdijo, da Komisija ni dokazala, da je ob sprejetju sporne uredbe dvomila o znanstveni veljavnosti pridobljenih rezultatov in točnosti informacij, ki so bile posredovane potrošnikom, z metodo testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec. Zato naj Splošno sodišče ob neobstoju dokazov v zvezi s tem v točki 52 izpodbijane sodbe ne bi moglo ugotoviti obstoja takih dvomov. Očitajo mu tudi, da ni navedlo, zakaj je preučitev kompleksnosti položaja, ki ga je treba urediti, odvisna od tega, „ali je Komisija zavrnila znanstveno veljavnost enega samega načina napolnitve“.
- 83 Pritožnice v okviru četrtega dela, ki ga je treba preučiti skupaj z drugim delom, trdijo, da je Splošno sodišče v točki 60 izpodbijane sodbe napačno štelo, da je člen 7 sporne uredbe upošteven element. S prvim očitkom se sklicujejo na izkrivljanje tega člena, ker naj ne bi vseboval „izjave“ Komisije v zvezi z neuporabo metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec zaradi obstoja dvomov o njeni znanstveni veljavnosti. Nasprotno, navedeni člen naj bi potrjeval, da Komisija ob sprejetju sporne uredbe še ni preučila možnosti uporabe metod merjenja s polno posodo.
- 84 Pritožnice z drugim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče s tem, da je upoštevalo navedeni člen 7, odločilo *ultra petitum* in kršilo njihovo pravico do obrambe, ker ni bilo dokaza o tem, da bi Komisija opravila presojo navedene metode testiranja.
- 85 Komisija izpodbija utemeljenost očitkov, navedenih v teh dveh delih.

– Presoja Sodišča

- 86 V zvezi z drugim delom četrtega pritožbenega razloga je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točki 60 izpodbijane sodbe navedlo:

„Iz člena 7 [sporne] uredbe izhaja, da je Komisija glede na stanje tehničnih dognanj ocenila, da metode testiranja [iz oddelka 5.9 standarda Cenelec] ni mogoče uporabiti na podlagi člena 10(4)(b) Direktive 2010/30. Tako izključitev je treba razlagati tako, da je Komisija za oceno energetske učinkovitosti sesalnikov implicitno ocenila, da navedena metoda testiranja ne pomeni metode zanesljivih, natančnih in ponovljivih meritev in izračunov v smislu člena 5 [sporne] uredbe. Komisija se je tako raje odločila za preizkusno metodo, ki temelji na uporabi prazne posode, ki je, čeprav odraža ožjo paleto uporabe kot metoda, ki temelji na polni posodi, izpolnjevala merila zanesljivosti, natančnosti in ponovljivosti.“

- 87 Splošno sodišče je s temi preudarki na eni strani natančno navedlo, s katerimi elementi, ki izhajajo iz same sporne uredbe, je utemeljilo svojo ugotovitev, da je Komisija dvomila o metodi testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec, tako da upoštevanje teh elementov nikakor ne pomeni kršitve pravil s področja dokaznega bremena. Na drugi strani je tako to ugotovitev tudi obrazložilo in navedlo pomen, ki se pripisuje elementom okvira, na podlagi katerih je Komisija to metodo zavrnila pri presoji kompleksnosti položaja, ki ga je treba urediti, ker je bila na podlagi te odločitve uporabljena metoda, ki se je nato izkazala za nezakonito.
- 88 Vendar pritožnice s prvim očitkom četrtega dela trdijo, da preudarki iz točke 60 izpodbijane sodbe izhajajo iz izkrivljanja člena 7 sporne uredbe.
- 89 Ta člen, na katerega se je Splošno sodišče sklicevalo v točki 60 izpodbijane sodbe, je določal:
- „Komisija to uredbo z vidika tehnološkega napredka pregleda najpozneje pet let po začetku njene veljavnosti. Pri pregledu se ocenijo [...] ali se lahko uporabijo metode merjenja letne porabe energije, zmogljivosti pobiranja prahu in izpusta prahu, ki temeljijo na delno napolnjeni in ne na prazni posodi.“
- 90 Na prvem mestu, treba je poudariti, da Splošno sodišče v navedeni točki 60 ni nameravalo parafrazirati besedila te določbe, ampak je iz nje izpeljalo spoznanja, kot nakazuje dikcija „iz člena 7 [sporne] uredbe izhaja“.
- 91 Na drugem mestu, ta točka sledi različnim ugotovitvam v zvezi z Direktivo 2010/30, sporno uredbo in objavo standarda Cenelec v *Uradnem listu Evropske unije* iz točk od 55 do 58 izpodbijane sodbe, v okvir katerih spadajo preudarki, ki sledijo, kot nakazuje dikcija „[v] zvezi s tem“, s katero se začne točka 59 navedene sodbe.
- 92 Tako je Splošno sodišče, prvič, navedlo, da je Direktiva 2010/30 Komisiji nalagala, da uporabi usklajene merilne standarde in metode za določitev podrobnih pravil za izračun upoštevnih kazalnikov, kot je poraba energije (izpodbijana sodba, točka 55). Drugič, sklicevalo se je na različne elemente sporne uredbe, in sicer na njeno uvodno izjavo 4 in njen člen 5, naslovljen „Merilne metode“, pri čemer je navedlo, da je treba informacije, ki jih je treba zagotoviti, pridobiti z uporabo zanesljivih, natančnih in ponovljivih merilnih in računskih metod, ki upoštevajo najsodobnejše splošno priznane merilne in računske metode, pri čemer se je sklicevalo na Prilogo VI k tej uredbi. Zlasti je opozorilo, da točka 1 te priloge v ta namen napotuje na harmonizirane standarde, katerih referenčne številke so bile objavljene v Uradnem listu, in pojasnilo, da morajo biti ti standardi v skladu s tehničnimi opredelitvami, pogoji, enačbami in parametri iz te priloge (izpodbijana sodba, točka 56). Nazadnje, tretjič, Splošno sodišče je navedlo, da so bili sklici na standard Cenelec objavljeni v obvestilu v Uradnem listu, v katerem je bilo pojasnjeno, da je bil oddelek 5.9 tega standarda izključen iz zadevnega citata, iz česar je izhajalo, da je bil za uporabo Priloge VI k sporni uredbi harmonizirani standard za izračun učinkovitosti pobiranja prahu in letne porabe energije sesalnikov določen na podlagi testov s prazno posodo (izpodbijana sodba, točki 57 in 58).
- 93 Iz vseh elementov, navedenih v točkah od 90 do 92 te sodbe, izhaja, da spoznanja, ki jih je Splošno sodišče izpeljalo iz člena 7 sporne uredbe in ki so umeščena v svoj kontekst ter jih je to sodišče pojasnilo, niso nezdržljiva z besedilom tega člena.

- 94 V zvezi s trditvijo pritožnic, da bi bilo člen 7 sporne uredbe mogoče razumeti tako, da Komisija ob sprejetju sporne uredbe ni preučila metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec, temveč je to predvidela pozneje, je treba opozoriti, da okoliščina, da se lahko element iz spisa, ki je bil predložen Splošnemu sodišču, razlaga drugače kot tako, kot ga je razlagalo to sodišče, ne more zadostovati za dokaz, da je bil ta element izkrivljen (glej v tem smislu sodbo z dne 29. oktobra 2015, Komisija/ANKO, C-78/14 P, EU:C:2015:732, točka 55). Poleg tega je treba poudariti, da je zaradi uporabe izrazov „pregled“ in „z vidika tehnološkega napredka“ v tem členu razlaga, ki jo predlagajo pritožnice, malo verjetna in, nasprotno, potrjuje razlago Splošnega sodišča.
- 95 Nazadnje, očitok, da je Splošno sodišče s preudarki iz točke 60 izpodbijane sodbe odločilo *ultra petitem* in da je kršilo pravico pritožnic do obrambe, je treba zavrnilo, ker se je Splošno sodišče s temi preudarki omejilo na presojo obsega elementa iz spisa, ki mu je bil predložen. Ugotoviti je namreč treba, da je bila sporna uredba nujno osrednji element odškodninske tožbe, o kateri je odločalo Splošno sodišče, in da je bila očitno del tega spisa ter da so bile pritožnice z njo seznanjene in so imele v zvezi z njo možnost zavzeti stališče. Zato je moralo Splošno sodišče to uredbo upoštevati in po potrebi iz nje izpeljati spoznanja, za katera je menilo, da so koristna za presojo upoštevnosti različnih tez strank o dejanski okoliščini, ki se nanaša na kompleksnost položaja, ki ga je treba urediti.
- 96 Zato je treba drugi in četrti del četrtega pritožbenega razloga zavrnilo kot neutemeljena.

Tretji del četrtega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 97 Pritožnice s tretjim delom četrtega pritožbenega razloga izpodbijajo navedbo na koncu točke 53 izpodbijane sodbe, da je imela Komisija v skladu s členom 11(1) Direktive 2010/30 od 19. junija 2010 na voljo pet let za sprejetje delegiranih aktov, določenih s to direktivo.
- 98 Po eni strani pritožnice trdijo, da je Splošno sodišče to določbo napačno upoštevalo v okviru presoje regulativne kompleksnosti, ker naj bi menilo, da „časovni pritisk“, ki iz nje izhaja, lahko upraviči sprejetje sporne uredbe, s katero je naložena metoda testiranja s prazno posodo, čeprav naj navedena določba Komisiji ne bi nalagala nobenega imperativnega roka.
- 99 Po drugi strani naj bi Splošno sodišče napačno menilo, da je to petletno obdobje, ki ga je imela Komisija na voljo za sprejetje sporne uredbe, vplivalo na njeno ravnanje, pri čemer v zvezi s tem ni bilo nobenega dokaza.
- 100 Komisija prereka utemeljenost tega dela.

– Presoja Sodišča

- 101 Splošno sodišče je v točki 53 izpodbijane sodbe zgolj opozorilo na vsebino nekaterih elementov preambule in normativnega dela Direktive 2010/30, med katerimi je člen 11(1) te direktive, ne da bi iz tega izpeljalo kakršno koli navedbo.

- 102 Očitek Splošnemu sodišču, da je s tem menilo, da se je s tem členom izvajal „časovni pritisk“ na Komisijo, ker ji je bilo naloženo, da mora sporno uredbo sprejeti v določenem roku, zato temelji na napačni razlagi te točke.
- 103 Poleg tega, kolikor je mogoče šteti, da se pritožnice sklicujejo tudi na preudarke iz točke 95 izpodbijane sodbe, je treba ugotoviti, da iz besedila te točke izhaja, da so bili ti preudarki navedeni za dodatno pojasnitev, potem ko je Splošno sodišče v točki 94 te sodbe na podlagi vseh prejšnjih izvajanj ugotovilo, da je Komisija lahko ocenila – ne da bi očitno in resno prekoračila meje svoje diskrecijske pravice – da metoda testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec ni bila primerna za zagotovitev znanstvene veljavnosti in točnosti informacij, ki so bile posredovane potrošnikom, ter da se je alternativno odločila za metodo testiranja, ki lahko ustreza merilom veljavnosti in točnosti informacij.
- 104 Vsekakor je Splošno sodišče utemeljeno sprejelo navedene preudarke, ker je Komisija ne glede na to, da je napačno uporabila pravo v zvezi s pogojem iz člena 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30, lahko štela, da je bila zavezana izdati predpise v zvezi s sesalniki. Drugi pododstavek tega odstavka je namreč določal, da mora biti vsak izdelek, ki izpolnjuje merila iz odstavka 2 tega člena, med katerimi je tudi ta vrsta izdelkov, urejen z delegiranim aktom Komisije.
- 105 Tretji del četrtega pritožbenega razloga je treba zato zavriniti.

Peti del četrtega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 106 Peti del četrtega pritožbenega razloga vsebuje dva očitka. Pritožnice s prvim očitkom v bistvu trdijo, da je Splošno sodišče v točki 71 izpodbijane sodbe izkrivilo njihovo trditev v zvezi s pooblastilom, ki ga je Komisija podelila odboru Cenelec. Z drugim očitkom trdijo, da ni obrazložilo navedbe iz točke 68 te sodbe, v skladu s katero naj bi razvoj metode preizkušanja učinkovitosti pobiranja prahu, ki temelji na uporabi polne posode za izračun energetske učinkovitosti, povzročil težave, niti jim ni omogočilo, da bi se o tem izrekle.
- 107 Komisija prereka utemeljenost teh očitkov.

– Presoja Sodišča

- 108 Splošno sodišče se je v točki 71 izpodbijane sodbe sklicevalo na poročilo odbora Cenelec, opredeljeno kot končno poročilo, v katerem je ta organ navedel, da se je Komisija odločila, da za izvajanje sporne uredbe ne bo sprejela postopka v zvezi z učinkovitostjo pobiranja prahu s preprog in trdih tal. Splošno sodišče je poudarilo, da čeprav je ta organ navedel, da je ta postopek del standarda Cenelec, se je navedeni postopek nanašal na različne točke tega standarda, ki niso bile del harmoniziranih standardov iz točke 1 Priloge VI k tej uredbi. Iz tega je sklepalo, da trditve pritožnic, ki se nanašajo na te točke, niso upoštevne za ugotovitev, ali je Komisija lahko zavrnila uporabo metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec, ne da bi očitno in resno kršila meje svoje diskrecijske pravice.
- 109 Pritožnice s prvim očitkom v bistvu trdijo, da je Splošno sodišče s tem napačno razlagalo trditev, ki so jo navedle in ki so jo opredelile kot „edino trditev, ki jo je družba Dyson navedla v zvezi z mandatom M353“.

- 110 Ugotoviti je treba, da pritožnice niso natančno navedle odlomka ali odlomkov svojih pisanj, ki naj bi jih Splošno sodišče izkrivilo, zaradi česar Sodišču ni bil omogočen preizkus utemeljenosti njihovih trditev.
- 111 Zato je treba prvi očitke zavreči kot nedopusten.
- 112 Pritožnice z drugim očitkom trdijo, da Splošno sodišče ni obrazložilo svoje presoje iz točke 68 izpodbijane sodbe, v skladu s katero naj bi razvoj metode preizkušanja učinkovitosti pobiranja prahu sesalnikov za izračun energetske učinkovitosti, ki temelji na uporabi polne posode, povzročil težave.
- 113 Vendar je treba poudariti, da je Splošno sodišče v točki 72 izpodbijane sodbe navedlo, da „je ena od težav, ki so neločljivo povezane z metodo testiranja [iz oddelka 5.9 standarda Cenelec], nujnost predhodne opredelitve, kaj pomeni polna posoda“, v točki 73 te sodbe pa, da ta metoda „zajema tri možne opredelitve tega, kaj se lahko razume kot ‚polna posoda‘“. Nato je v točkah od 75 do 79 navedene sodbe navedlo zapisnike o delu Mednarodne elektrotehnične komisije (IEC) in opombo pred opisom metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec, torej dokumente pred sprejetjem sporne uredbe, za katere je Splošno sodišče menilo, da podpirajo trditev Komisije, da pristop, v skladu s katerim se upoštevajo tri možne opredelitve polne posode, ni primeren za zagotovitev enotnosti in primerljivosti rezultatov, saj lahko vključuje različne ravni polnjenja glede na sesalnike.
- 114 Splošno sodišče je s temi preudarki pravno zadostno obrazložilo navedbo v točki 68 izpodbijane sodbe.
- 115 Poleg tega pritožnice ne trdijo, da se je Splošno sodišče oprlo na elemente, ki jih ni bilo v spisu, ki mu je bil predložen, in glede katerih naj ne bi mogle zavzeti stališča.
- 116 Iz tega sledi, da je treba drugi očitke v celoti zavrniti kot neutemeljen, tako da je treba peti del zavreči kot delno nedopusten in zavrniti kot delno neutemeljen.

Šesti del četrtega pritožbenega razloga

- 117 Šesti del četrtega tožbenega razloga vsebuje sedem očitkov.
- 118 Pritožnice s prvim očitkom Splošnemu sodišču po eni strani očitajo, da je s tem, da je v točki 73 izpodbijane sodbe navedlo, da ta vsebuje tri mogoče opredelitve tega, kaj je treba razumeti kot „polna posoda“, izkrivilo metodo testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec. Trdijo, da ta metoda vsebuje samo eno opredelitev s tremi pogoji.
- 119 Po drugi strani menijo, da Splošno sodišče ni moglo razsoditi, da je Komisija utemeljeno zavrnila navedeno metodo, ker ima tri točke polnjenja, saj je Uredba Komisije (EU) št. 666/2013 z dne 8. julija 2013 o izvajanju Direktive 2009/125/ES Evropskega parlamenta in Sveta glede zahtev za okoljsko primerno zasnovane sesalnikov (UL 2013, L 192, str. 24) določala, da se preizkusi uporabne življenjske dobe motorjev sesalnikov opravijo s 50-odstotno polno posodo, kar naj bi bila različica iste metode, ne da bi Komisija dvomila o njeni znanstveni veljavnosti.
- 120 Komisija prereka utemeljenost tega očitka.

- 121 Ugotoviti je treba, da očitek izkrivljanja metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec temelji na delnem upoštevanju zadevnega odlomka izpodbijane sodbe.
- 122 Splošno sodišče je namreč najprej v točki 72 te sodbe navedlo, da se s to metodo meri učinkovitost pobiranja prahu sproti, ko naprava posesa preizkusni prah, dokler ni izpolnjen eden od treh določenih pogojev, in sicer dokler kazalnik sesalnika ne pokaže, da je treba posodo za prah izprazniti ali zamenjati, bodisi dokler se tlak v napravi ne zmanjša za 40 % v primerjavi s tlakom, zabeleženim na začetku preizkusa, bodisi ko količina preizkusnega prahu, ki je bil vnesen v napravo, doseže 100 gramov na liter „največje uporabne prostornine“ posode za prah. Šele nato je v točki 73 te sodbe v okviru pojasnitve navedlo, da navedena metoda „tako vsebuje tri možne opredelitve tega, kaj je mogoče razumeti kot ‚polna posoda‘“. Te pojasnitve, ki temelji na izrazu „mogoče opredelitve“, pa ni mogoče enačiti z razlago, ki je očitno v nasprotju z zadevnim delom oddelka 5.9 navedenega standarda.
- 123 V zvezi z drugo trditvijo je treba navesti, da je Splošno sodišče v točki 93 izpodbijane sodbe navedlo, da vrste ukrepov, na katere se nanašata sporna uredba in Uredba št. 666/2013, niso bile primerljive, saj v nasprotju z ukrepi za energijsko učinkovitost preizkus trajnosti motorjev, določen z drugo uredbo, ne zahteva preučitve razmerja med učinkovitostjo pobiranja prahu in porabo energije.
- 124 Prvi očitek je zato treba zavrniti kot neutemeljen.
- 125 Pritožnice z drugim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče izkrivilo opombo pred opisom metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec z različnimi preudarki iz točk od 76 do 79 te sodbe.
- 126 Komisija prereka utemeljenost tega očitka.
- 127 Pritožnice poudarjajo, da zadevna opomba ne vsebuje različnih elementov, povzetih v preudarkih v zvezi z njo, ki so navedeni v točkah 77 in 78 izpodbijane sodbe. Kot pa je razvidno iz teh točk, Splošno sodišče v njih ni želelo ponoviti odlomkov te opombe, čeprav preoblikovanih, ampak je želelo navesti predmet te opombe in iz teh odlomkov izpeljati nekatere praktične posledice v zvezi s uporabnostjo te metode glede na druge elemente, ki jih je predhodno opredelilo. Poleg tega Splošno sodišče s temi ugotovitvami ni očitno prekoračilo meja razumne presoje navedene opombe.
- 128 V zvezi s točko 79 izpodbijane sodbe pritožnice navajajo le netočno predpostavko, da je Splošno sodišče v njej lahko izrazilo, da je metoda testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec neveljavna, medtem ko je le parafraziralo odlomek zadevne opombe, ne da bi iz tega izpeljalo ugotovitev.
- 129 Zato je treba drugi očitek zavrniti kot neutemeljen.
- 130 Pritožnice s tretjim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče v točki 85 izpodbijane sodbe izkrivilo poročilo podjetja AEA Energy & Environment z naslovom „Report to the Commission, Preparatory studies for Eco-Design Requirements of EUPs (II), Lot 17 Vacuum Cleaners“ iz februarja 2009.
- 131 Komisija prereka utemeljenost tega očitka.

- 132 Poudariti je treba, da je Splošno sodišče v točki 82 izpodbijane sodbe v okviru preučitve kompleksnosti položaja, ki ga je treba urediti, in namernosti ali neopravičljivosti napake, ki jo je storila Komisija, menilo, da je treba ugotoviti, ali je Komisija s tem, da je raje uporabila metodo testiranja s prazno posodo, in ne metode testiranja s polno posodo, očitno in resno kršila meje svoje diskrecijske pravice. Splošno sodišče je v tej točki glede na elemente, navedene v prejšnjih točkah te sodbe, tudi ocenilo, da čeprav je metoda testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec omogočala oceno učinkovitosti sesalnikov v razmerah uporabe, ki so bližje običajnim pogojem uporabe od tistih, ki se odražajo z uporabo prazne posode, so zaradi te metode nastale negotovosti glede točnosti informacij, namenjenih potrošnikom. V točki 83 navedene sodbe je dodalo, da to ugotovitev potrjujejo drugi elementi, ki jih je naštel in komentiralo v točkah od 84 do 91 te sodbe.
- 133 Iz tega izhaja, da so preudarki v zvezi s temi drugimi elementi, med katerimi so tisti iz točke 85 izpodbijane sodbe, dodatni.
- 134 Zato je treba tretji očitke zavrniti kot brezpredmeten.
- 135 Pritožnice s četrtem očitkom trdijo, da je obrazložitev izpodbijane sodbe protislovna.
- 136 Trdijo, da je Splošno sodišče v točkah od 76 do 79 te sodbe menilo, da je Komisija dvomila o znanstveni veljavnosti metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec, kar naj ne bi bilo združljivo z navedbami v točkah 81 in 82 navedene sodbe, v skladu s katerimi po eni strani „iz narave postopka standardizacije izhaja, da to, da je bila metoda preizkušanja vključena v harmonizirani standard, kot je standard Cenelec, dopušča domnevo znanstvene in tehnične veljavnosti te metode“, in po drugi strani „vprašanje, ali je metoda testiranja [iz oddelka 5.9 standarda Cenelec] znanstveno in tehnično utemeljena, v obravnavanem primeru ni upoštevno, saj Komisija ob sprejetju [sporne] uredbe teh elementov ni izpodbijala“.
- 137 Komisija prereka utemeljenost tega očitka.
- 138 Ugotoviti je treba, da ta očitek temelji na napačnem razumevanju izpodbijane sodbe. Točke od 76 do 79 te sodbe namreč nimajo obsega, ki jim ga pripisujejo pritožnice, saj se je Splošno sodišče v njih omejilo na preučitev vsebine opombe, ki jo je izdal Cenelec, glede težavnosti določitve ravni polnjenja posode sesalnika, ki bi se lahko uporabila kot referenca za merjenje učinkovitosti sesalnika, kot je opredeljena v točkah 72 in 73 navedene sodbe.
- 139 Četrty očitek je torej treba zavrniti kot neutemeljen.
- 140 Pritožnice s petim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče v točkah 75 in 87 izpodbijane sodbe nepravilno upoštevalo dokumente, za katere naj bi Komisija priznala, da jih njene službe, pristojne za pripravo zadevnih predpisov, niso imele. V zvezi s tem se sklicujejo na točke od 5 do 15 odgovora na tožbo, ki ga je Komisija vložila v okviru postopka pred Splošnim sodiščem.
- 141 Komisija prereka utemeljenost tega očitka.
- 142 Komisija je v točki 15 odgovora na tožbo v okviru postopka pred Splošnim sodiščem navedla, da „so zgoraj navedeni elementi pripeljali do [...] sprejetja [sporne] uredbe“. Dokumenti, navedeni v točkah 75 in 87 izpodbijane sodbe, ne spadajo med s tem zajete elemente.

- 143 Vendar je treba ugotoviti, da v nasprotju s trditvami pritožnic navedba v točki 15 tega odgovora na tožbo ne pomeni, da so bile službe Komisije ob sprejetju sporne uredbe seznanjene le z elementi, navedenimi v njenih prejšnjih točkah. Tako na primer ni mogoče šteti, da Komisija ni bila seznanjena z analizo vpliva, katere pripravo je naročila, ali s posvetovanji, ki jih je organizirala za sprejetje te uredbe, čeprav ta analiza in ta posvetovanja niso omenjeni v zadevnem odlomku navedenih stališč.
- 144 Peti očitek, ki torej temelji na napačni predpostavki, je treba zato zavrni kot neutemeljen.
- 145 Pritožnice s šestim očitkom trdijo, da je Splošno sodišče v točkah od 86 do 91 izpodbijane sodbe upoštevalo neupoštevne elemente, ker so se časovno umeščali v obdobje po sprejetju sporne uredbe.
- 146 Komisija prereka utemeljenost tega očitka.
- 147 Ugotoviti je treba, da se ta očitek nanaša na dodatne razloge iz izpodbijane sodbe, kot je razvidno iz točk 132 in 133 te sodbe, ki jih je Splošno sodišče navedlo le za potrditev preudarkov, ki jih je predhodno navedlo na podlagi elementov, ki se nanašajo na okoliščine, v katerih je Komisija ravnala ob sprejetju sporne uredbe.
- 148 Zato je treba šesti očitek zavrni kot brezpredmeten.
- 149 Pritožnice s sedmim in zadnjim očitkom Splošnemu sodišču očitajo, da je izkrivilo dokaze in sprejelo protislovne razloge, ker je v točki 82 izpodbijane sodbe menilo, da je Komisija ob sprejetju sporne uredbe preučila in zavrnila znanstveno veljavnost metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec. Po eni strani naj ta navedba ne bi bila podprta z nobenim dokazom. Po drugi strani naj bi Splošno sodišče na začetku iste točke menilo, da Komisija ni izpodbijala znanstvene veljavnosti te metode.
- 150 Komisija prereka utemeljenost tega očitka.
- 151 Točka 82 izpodbijane sodbe se glasi:
- „[...] vprašanje, ali je metoda testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec znanstveno in tehnično utemeljena, v obravnavanem primeru ni upošteveno, saj Komisija teh elementov ni izpodbijala ob sprejetju [sporne] uredbe, ampak je v bistvu menila, da navedena metoda testiranja ni bila primerna za ocenjevanje energetske učinkovitosti sesalnikov glede na merila zanesljivosti, natančnosti in ponovljivosti. [...]“
- 152 Ugotoviti je treba, da Splošno sodišče s temi navedbami ni menilo, da je Komisija zavrnila znanstveno veljavnost te metode, tako da očitek pritožnic temelji na napačni predpostavki.
- 153 Zato sedmi očitek ni utemeljen in ga je torej treba zavrni, prav tako pa je treba v celoti zavrni tudi šesti del četrtega pritožbenega razloga.

Sedmi del četrtega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 154 Pritožnice s sedmim delom četrtega pritožbenega razloga, ki se nanaša na točko 92 izpodbijane sodbe, trdijo, da je Splošno sodišče odločilo *ultra petitum*, ker je menilo, da predpisi o označevanju sesalnikov niso primerljivi s predpisi v zvezi z označevanjem drugih gospodinjskih aparatov, kar naj bi povečalo kompleksnost položaja, ki ga je treba urediti, medtem ko Komisija ni trdila, da so bile težave glede simulacije obremenitve podane le pri sesalnikih. Poleg tega naj Splošno sodišče te presoje ne bi obrazložilo niti naj pritožnicam ne bi dovolilo, da se o tem vprašanju izrečejo.
- 155 Komisija prereka utemeljenost tega dela drugega.

– Presoja Sodišča

- 156 Točka 92 izpodbijane sodbe se glasi:

„Na podlagi teh težav, značilnih za tehniko in način uporabe sesalnikov, je mogoče zavrniti tudi navedbe, s katerimi tožeče stranke trdijo, da Komisija ni bila soočena s kompleksnim položajem, saj je že imela možnost, da za označevanje z energijskimi nalepkami sprejme standarde preizkušanja, ki odražajo običajne pogoje uporabe električnih aparatov za gospodinjsko uporabo, kot so peči, pralni stroji, sušilni stroji in grelniki vode.“

- 157 Iz izrazov, ki jih je uporabilo Splošno sodišče, je razvidno, prvič, da je želelo s preudarki v tej točki odgovoriti na trditve pritožnic, in drugič, da se je sklicevalo na vse ugotovitve, ki jih je prej navedlo v zvezi s posebnostmi sesalnikov, zlasti glede spremenljivosti polnosti posode in kompleksnosti priprave metode testiranja, ki jih upošteva in jo je mogoče reproducirati, v primerjavi z drugimi proizvodi, navedenimi v tej točki.
- 158 Splošno sodišče s tem ni niti odločilo *ultra petitum* niti ni kršilo pravice pritožnic do obrambe. Poleg tega je zavrnitev njihove trditve pravno zadostno obrazložilo.
- 159 Ta sedmi del četrtega pritožbenega razloga je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

Osmi del četrtega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 160 Osmi in zadnji del četrtega pritožbenega razloga se nanaša na neobstoj odgovora na trditve pritožnic, da je Komisija v okviru Uredbe št. 666/2013 uporabila metodo testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec, medtem ko je uporabo te metode zavrnila v okviru sporne uredbe. Pritožnice naj bi v zvezi s tem trdile, da ti uredbi za metode testiranja določata enako zahtevo po znanstveni veljavnosti, tako da je Komisija z uporabo metode testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec v okviru Uredbe št. 666/2013 priznala njeno znanstveno veljavnost. Splošno sodišče pa naj bi se omejilo na ugotovitev, da so pritožnice v zmoti, ko vzpostavljajo analogijo med navedenima uredbama ob upoštevanju razlik med ukrepi energetske učinkovitosti in preizkusi trajnosti, zato naj ne bi odgovorilo na njihovo trditev.

161 Komisija prereka utemeljenost tega dela.

– *Presoja Sodišča*

162 Opozoriti je treba, da je Splošno sodišče v točki 82 izpodbijane sodbe menilo, da v nasprotju s trditvami pritožnic vprašanje, ali je bila metoda testiranja iz oddelka 5.9 standarda Cenelec znanstveno utemeljena, v obravnavanem primeru ni bilo upoštevno. S temi preudarki je Splošno sodišče vsekakor odgovorilo na trditev pritožnic, kot jo te navajajo v okviru pritožbe.

163 Zato je treba tudi osmi del četrtega pritožbenega razloga in torej ta pritožbeni razlog v celoti zavrniti.

Peti, šesti in sedmi pritožbeni razlog: kršitev pojma „dovolj resna kršitev“ v okviru presoje zatrjevane kršitve načela enakega obravnavanja, načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja ter svobode gospodarske pobude

Trditve strank

164 Pritožnice s petim, šestim in sedmim pritožbenim razlogom grajajo presojo Splošnega sodišča, v skladu s katero druge zatrjevane nezakonnosti v utemeljitev njihove odškodninske tožbe, kot je kršitev člena 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30, ne pomenijo „dovolj resne kršitve“. Te druge nezakonnosti so kršitev načela enakega obravnavanja, kršitev načela dobrega upravljanja in dolžnosti skrbnega ravnanja ter kršitev svobode gospodarske pobude.

165 Komisija izpodbija utemeljenost teh pritožbenih razlogov.

Presoja Sodišča

166 Trije tožbeni razlogi iz odškodninske tožbe v zvezi z zatrjevanimi kršitvami načel enakega obravnavanja in dobrega upravljanja, dolžnosti skrbnega ravnanja ter svobode gospodarske pobude, kot so opisani v točkah 102 in 109, točki 113 in točki 120 izpodbijane sodbe, so v bistvu temeljili na dejstvu, da se je Komisija odločila uporabiti metodo testiranja s prazno, in ne polno posodo, s čimer je kršila bistveni element Direktive 2010/30, pri čemer so te druge kršitve posledica kršitve člena 10(1), tretji pododstavek, te direktive. Izhajale so torej iz istega konteksta kot kršitev zadnjenavedene določbe.

167 Splošno sodišče se je v odgovoru na vsakega od teh treh tožbenih razlogov med drugim sklicevalo na svojo presojo – v celoti ali v delu – v zvezi s kršitvijo člena 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30, na podlagi katere je ugotovilo, da ta ne pomeni dovolj resne kršitve določbe prava Unije, ta presoja pa je bila neuspešno izpodbijana v okviru prvih štirih pritožbenih razlogov iz te pritožbe.

168 Kot je razvidno iz točk 50 in 51 te sodbe, je ugotovitev obstoja dovolj resne kršitve pravila prava Unije, katerega namen je podeliti pravice posameznikom, odvisna od elementov, ki so upoštevni glede na kontekst, v katerem je bila ta kršitev storjena.

169 Ker pa v obravnavanem primeru okoliščine, navedene v utemeljitev tožbenih razlogov iz odškodninske tožbe, ki zadevajo peti, šesti in sedmi pritožbeni razlog, ustrezajo nezakoniti odločitvi Komisije v okviru sporne uredbe, je dejanski okvir različnih nezakonnosti, očitanih

Komisiji v odškodninski tožbi, v bistvu enak. Iz tega izhaja, da je presoja Splošnega sodišča, grajana v okviru teh pritožbenih razlogov, v skladu s katero druge Komisiji očitane kršitve, kot je kršitev člena 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30, ki pa izhajajo iz zadnjenavedene kršitve, prav tako niso bile dovolj resne, vsekakor pravno zadostno utemeljena z njegovo ugotovitvijo, da kršitev člena 10(1), tretji pododstavek, Direktive 2010/30 ni bila dovolj resna.

170 Iz tega izhaja, da je treba peti, šesti in sedmi pritožbeni razlog zavriniti.

171 Zato je treba pritožbo v celoti zavriniti.

Stroški

172 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče.

173 Člen 138(1) navedenega poslovnika, ki se uporablja za pritožbeni postopek na podlagi člena 184(1) Poslovnika, določa, da se plačilo stroškov na predlog naloži neuspehi stranki. Ker pritožnice s pritožbenimi predlogi niso uspele in je Komisija predlagala, naj se jim naloži plačilo stroškov, jim je treba naložiti plačilo vseh stroškov, ki se nanašajo na to pritožbo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Družba Dyson Ltd in štirinajst drugih pritožnic poleg svojih stroškov nosijo stroške Evropske komisije.

Podpisi